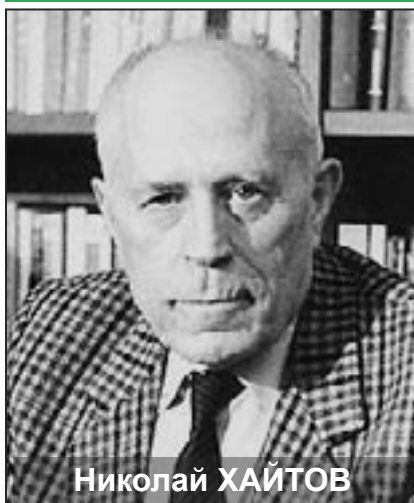

185 години от рождението на Васил Левски

Завинаги в сърцата ни

Николай ХАЙТОВ

Николай ХАЙТОВ

Рядко в историята на България заслугите на една знаменита личност са били така непринудено и бързо признавани, както е с Апостола на свободата. Редом с него, преди него и след него са работили не по-малко знаменити, много заслужили за националното ни освобождение мъже, но прозвището „апостол“ бе дадено на Левски.

Знаменателно е, че първото публично въз-

поминание за него е било организирано на празника на Кирил и Методий от съратниците му, заточени в Диарбекир още през 1876 г., преди да са изтекли три пълни години от обесването му! През същата 1876 г. Левски е вписан в Ботевия календар като български светец. През 1878 г. в София е била подета инициатива за въздигане на паметник на „Самоотверженият патриот, неуморим поборник за политическо възрождение на българите“ Васил Левски – преди още да е било както трябва уредено нито софийското гражданство, нито държавното управление на Княжество България.

Левски е първият от видните, свързани с националната революция мъже, за когото се пише биография – авторът ѝ Г. Я. Кирков я издава през 1882 г. Една година по-късно излиза биографията от Захари Стоянов и двете ѝ хиляди бройки светкавично се разпродават. В биографията от З. Стоянов Левски е провъзгласен за герой, в един от протоколите на комисията по изграждането на паметника му от 1885 г. неонамерените му още кости са обявени за свещени. Човек има чувството, че всички почтени посмъртни звания, като „поборник“, „херой“, „велик“, преди да бъдат други с тях удостоени, са вече приложени към името на Левски.

Обичайното волнодумство на българина, което не е пожало, както е известно, ни живи, ни мъртви, нито великите, нито обикновените чедра на родната наша земя, никога не се

е одързостявало да се докосне до Апостола. Нашите историци и писатели за всекиго са казали по някоя и друга, заслужена или незаслужена горчива дума, но за Левски е направено необичайно, необикновено, смайващо изключение.

И още един особен факт: не може да се твърди, че в историята и литературата на следосвобожденска България на Левски е отредено първо място. Неговото име е вървяло обикновено след Раковски и почти винаги след имената на Каравелов и Ботев. Институтът „Ботев – Левски“ започва с името на Ботев. Не казвам, че това е грешка в степенуването на заслугите, само го отбелязвам, за да обърна внимание на последвалото странно преподреждане на имената, при което звездата на Левски все повече заблестява, а заедно с това в съзнанието на народа (белезите за това са много) името „Левски“ заема все по-широко и по-съкровено място. Важното и особеното в случая е, че това не е за сметка на другите велики имена. По-нататък ще се опитаме да обясним тази своего рода историческа, да я наречем, кристализация, а сега – няколко думи за биографията на Апостола.

Всъщност нищо през първите 24 години от живота на този човек не предвещава неговата необикновена съдба. Родил се е в подбалканското градче Карлово в занаятчийско семейство (баща му се занимавал с боядисване на шаяци); родителите му, макар и будни, не са нито влиятелни, нито богати. Бащата на Левски – Иван, ослепява, след това умира и семейството изпада в тежка немотия. Това е причина майка му да даде своя първороден син Васил на брат си, архимандрит хаджи Васил – да му слугува при събирането на светогорска милостиня срещу задължението да го изпрати по-късно на „високо учение в Русия“.

Все в името на това практичният хаджи Васил успява да убеди своя племенник да го въведе в манастир, за да го уж наследял. Това става през 1858 г. – лятото, когато бъдещият Левски е на 21 години.

Минават три години, стиснатият вуйчо не изпълнява обещанието си. Племенникът му, вече дякон Игнатий, продължава да му служи, но междувременно през 1861 г. в Карлово се основава читалище. Там проникват революционните вестници на Г. С. Раковски, които по-будните младежи четат в захлас, четете ги и дякон Игнатий и както сам той признава, оттогава е и решението му да се посвети на своя народ.

> на стр. 5

Васил ЛЕВСКИ

Петър ДИНЧЕВ

Васил Левски

Усещате ли въздуха състен?
Долавяте ли напора на буря?
На крачка сме от яростния ден,
без милост дето
злото ще катурне.

И пак сме оня истински народ,
отприщил своите сили и стремежи.
Намерили
към бъдещето брод,
решително плетем
бунтовни мрежи.

Загърбихме измамната си страст
и стигнахме до върната нагласа –
велика революция у нас
отникъде не може да се внася.

Родена от горещите мечти,
въздигана от пламенната жажда,
душите трябва
тя да развърти,
запаления огън
да подклажда.

Затуй и комитетските искри
по цяло Българско се разхвърчаха.
И святата идея озари
сърца и умове
под всяка стряха...

Придърпва свободата своя час,
чертае дръзко своето начало –
отдавна казвам:
времето е в нас
и ние сме
във времето изцяло.

То нас обръща по неписан ред
и ние него винаги обръщаме.
Към изгрева поели сме напред
и устремът ни няма връщане!

Вървим към революция голяма
и всичко друго вече е назад.
Написахме на бойното си знаме:
"Свободни ще живеем в тоя свят!"

Свободни! Ключовете на съдбата
към светли небеса ще превъртим.
В република най-чиста
и най-святата
на щастието дните ще редим.

Всеобща справедливост ще ни води,
еднакъв ще е строгият аршин.
Различни може да сме
по народност,
но равни пред закона до един!

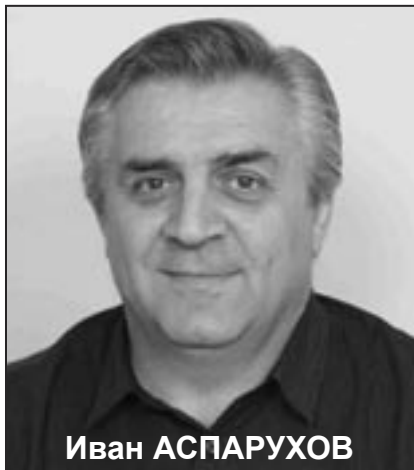
Забравили годините безправни,
задружно ще се впрегнем за възход,
та с другите народи да сме равни
по бликнали стремежи и живот.

Но скъпата ни свобода я няма,
тя още е мечта за други свят.
Затуй към революция голяма
вървим, и няма връщане назад.

Из книгата "Пътеки към изгрева" на Петър Динчев от
моноличната поема "Васил Левски"

Кметове

Иван АСПАРУХОВ: Община Мездра ще осигури обществен превоз на пътниците до всички населени места в общината

Иван АСПАРУХОВ

„Не е коректно страни, които са сключили договор помежду си, да изсяняват своите взаимоотношения чрез медиите.“ Така кметът на община Мездра Иван Аспарухов коментира твърденията на г-н Цветан Тодоров, управител на „Цветина - Мездра“ ЕООД, пред Информационна агенция BulNews относно договора за обществен превоз на пътници по автобусни линии от общинската и републиканската транспортни

схеми, сключен между Община Мездра и транспортната фирма.

В публикацията г-н Тодоров отправя неверни твърдения, касаещи Община Мездра, поради което публикуваме част от въпросния договор. От него става ясно, че не отговаря на истината твърдението на г-н Тодоров, че „договорът... е изтекъл“, тъй като съгласно чл. 1, ал. 2 от договора той е „с крайна дата на изпълнение 10.08.2022 г. или до сключване на договор след проведена процедура по реда на Закона за обществените поръчки“.

Не отговаря на истината и твърдението на г-н Тодоров, че „към днешна дата Община Мездра не си е изплатила задълженията към „Цветина“ относно компенсациите на безплатните и намалени цени за пътуване на някои категории граждани, по силата на сключеното допълнително споразумение към договора за обществен превоз на пътници“. Съгласно чл. 3, ал. 1 от горесцитирания договор, плащанията по него се извършват „след получаване на средства от централния бюджет и представяне на справка от Изпълнителя“.

> на стр. 3

„Росатом“ ще строи първата атомна централа на Египет

Людмил КОСТАДИНОВ

Макет на АЕЦ „Ел Дабаа“ с 4 блока по 1200 мегавата.

Първата атомна електростанция в Египет, ще бъде изградена от руската държавна компания „Росатом“, в град Ел Дабаа, на 3,5 километра от Средиземно море и на 300 километра от столицата Кайро. Договорът за нейното изграждане беше подписан в края на 2017 г. До 2028 година на площадката на централата ще бъдат изградени 4 енергоблока с руски реактори ново поколение тип ВВЕР-1200 с електрическа мощност по 1200 мегавата всеки. Общата мощност на централата, след нейното завършване, ще е 4800 мегавата. Проектният живот на тези реактори е до 80 години с възможност за неговото удължаване. Годишното производство на електроенергия ще е около 38 милиарда киловатчаса, а общото производство за целия 80 годишен живот на централата ще е над 3000 милиарда киловатчаса. Руската страна ще осигури ядрено гориво за целия период на работа на централата, ще построи специално хранилище за отработеното гориво, ще осигури подготовката на необходимите национални кадри и ще оказва подкрепа на Египет в експлоатацията и обслужването през първите 10 години от нейната работа. Строителството стартира през тази година, а първия блок трябва да заработи през 2026 година. В машиностроително предприятие на „Росатом“ в Санкт Петербург е започнало производството на заготовки за корпуса на реактора на енергоблок №1. В Русия вече работят успешно 4 блока с реактори от това ново поколение – в Нововоронежката и Ленинградската атомни централи, а извън пределите на Русия такъв реактор започна работа, на 20 ноември 2020, в първи енергоблок на Белоруската АЕЦ.

Реализацията на проекта за изграждането и пускането в експлоатация на АЕЦ „Ел Дабаа“ ще струва, по договор, 30 милиарда долара. От тях 85 % (25 милиарда долара) ще са държавен кредит отпуснат от Руската федерация, а останалите 15 % ще са на частни инвеститори. Руският държавен кредит е със срок за изплащане 13 години, при 3 % годишна лихва и гратисен период до октомври 2029 или изплащането му ще започне една година след пълното изграждане и пускане в експлоатация на всичките 4 блока на централата. Не е изключено, при новите реалности в света, руският кредит да е в рубли. Елементарното изчисление показва, че централата ще произведе не по-малко от 3000 милиарда киловатчаса електроенергия. Специфичната инвестиция ще е само един цент (2 стотинки) на киловатчас.

Основен проблем при изграждането на египетската АЕЦ ще е корозията, тъй като оборудването и тръбопроводите на системата за техническо водоснабдяване ще контактуват непрекъснато с морска вода, а централата се изгражда на брега на морето и температурата на въздуха ще достига 50 градуса. Затова „Атомпроект“ постави пред учените задачата да подберат подходящ конструктивен материал за да се обезпечи проектния ресурс на работа на оборудването и тази задача е била успешно решена. Изследванията са показали, че необходимите характеристики, освен титановите сплави, притежават и неръждаеми стомани с определен химически състав.

Редица страни искат да влязат в БРИКС

Няколко страни планират да подадат заявки за влизане в БРИКС (Бразилия, Русия Индия, Китай и ЮАР), съобщава вестник „Известия“, позовавайки се на президента на международния форум на БРИКС Пурнима Ананд. "Тези страни показаха, че са заинтересовани да се присъединят и се готвят да подадат заявки за членство. Мисля, че това е добра стъпка, защото разширяването винаги се възприема позитивно, това явно ще увеличи влиянието на БРИКС в целия свят", заяви Ананд.

По думите ѝ приемането на тези страни в обединението няма да заеме много време. Тя съобщи също, че обсъждането и възможното решение за приемането на някои страни от пекторката Аржентина, Египет, Иран, Саудитска Арабия и Турция може да се очаква още на следващата среща на върха в ЮАР през 2023 г. "Надявам се приемането на нови членове в БРИКС да стане бързо, защото сега всички представители на ядрото на обединението са заинтересовани от разширяването. Така че това ще стане много скоро", смята Ананд.

По думите ѝ по време на 14-та среща на върха на лидерите на БРИКС, която се проведе в Пекин във виртуален формат на 23 и 24 юни, този въпрос е обсъждан от Китай, Русия и Индия. Според Ананд след украинската криза се наблюдава реална демонстрация на силата на БРИКС. "Има възможност обединението да работи за промяната на световния ред - да се увеличи обменът на ресурси, да се разработят авиационни, търговски и финансови връзки при новите световни реалности".

От вестник „Русия днес“

Нашата страница за Корея

Митинг за откриване на четирите нови предприятия в община Кимхва

Откриват се нови предприятия в КНДР

Четири модерни предприятия на местната индустрия бяха изградени и пуснати в експлоатация в община Кимхва през юни тази година

Новите предприятия са от сектора на леката промишленост и ще подобрят снабдяването на населението със стоки местно производство. Те са изградени на базата на решенията на партията за развитие на местната индустрия, която да използва наличните местни суровини за задоволяване, със собствени сили, на нуждите на населението. Новите предприятия ще произвеждат хранителни стоки, облекло и обувки, стоки за дома, хартия и печатни изделия. Те демонстрират нов стандарт за модернизация и развитие на местната индустрия в цялата страна. Предвижда се местната индустрия да се развива ускорено за изпълнение на плановете за по-бързо повишаване на жизненото равнище в малките и средни градове и в селските райони на страната.

Част от произвежданите хранителни стоки

Нова тролейбусна линия в Пхенян

На 14 април 2022 в Пхенян започна експлоатацията на нова тролейбусна линия, която свързва двата нови квартала, в които започнаха да се настаняват новодошци, с останалите райони на града. Новата линия ще осигурява удобен градски транспорт за жителите на новите райони които работят и учат в други райони на града. На новата линия се използват само най-модерните тролейбуси произвеждани изцяло в собствени предприятия. Цените на градския транспорт в КНДР са символични и на практика той е безплатен.

Успехи в развитието на селскостопанската наука

Учените, в КНДР, работещи в областта на селското стопанство, развиват нови продукти и техника за нуждите на земеделието.

В Пхенянския селскостопански институт разработиха нов изкуствен тор който се произвежда от местни суровини, на нов вид растения устойчиви на суша и специални лампи за унищожаване на вредни насекоми.

В селскостопанския институт в град Вонсан усилията са на-

сочени за селектиране на нови видове от основните полезни земеделски култури, в това число ориз, който е устойчив на солена почва и е подходящ за площите отвоювани от морската вода. Освен това там разработват нова универсална сеялна машина.

В селскостопанския институт в град Нампо разработват торове от водорасли и нов, по-съвършен и лек, комбайн за жътва и вършитба на ориз.

Ученици от селата около новия язовир на река Чонгчон всеки ден пътуват безплатно до училище със специалните ученически корабчета тип „Унжон“.

Един от най-известните ресторанти в Пхенян, „Окрю“, разположен на брега на река Тедон е винаги пълен с посетители.

Страницата подготви Людмил КОСТАДИНОВ

Кметове

Иван АСПАРУХОВ: Община Мездра ще осигури обществен превоз на пътниците до всички населени места в общината

> от стр. 1

Към момента Община Мездра има да получава от централния бюджет: 4 334.51 лв. - за компенсиране на превозвача за извършените превози по намалени цени на ученици, и 389.22 лв. - за компенсиране на превозвача за извършените безплатни превози на ветерани от войните. След превеждането на тези средства от централния бюджет Община Мездра веднага ще ги изплати на превозвача. Направените действителни разходи за превоз на ученици се извършват редовно и в срок от учебните заведения.

Относно твърдението на г-н Тодоров, че Община Мездра ползва външни, а не местни превозвачи „за техните мероприятия, за пътуванията на творческите колективи и за изпълняването на международни курсове с различни делегации“, изборът на превозвач се извършва на базата на предложените конкурентни цени, респективно - финансово най-изгодната оферта.

„Договорите са за това - да се изпълняват, а не да се коментират едностранно“, каза в заключение Иван Аспарухов.

В момента Община Мездра търси варианти за покриване на автобусните линии от общинската и републиканската транспортни схеми, включително чрез обявяване на единични автобусни линии с Решение №489/ 30.06.2022 г., и в най-скоро време ще осигури обществен превоз на пътниците до всички населени места в общината.

Община Мездра призовава „Цветина - Мездра“ ЕООД, като лидер в областта на автобусния транспорт и дългогодишен партньор на Общината, да участва в обществената поръчка, която ще бъде обявена, за обществен превоз на пътници по автобусни линии от общинската и републиканската транспортни схеми!

Мездра почете 185-ата годишнина от рождението на Апостола на свободата Васил Левски

„И ние сме хора и искаме да живеем човешки: да бъдем напълно свободни в земята си, там гдето живее българинът - в България, Тракия [и] Македония. От каквато и народност да живеят в този наш рай, [те] ще бъдат равноправни с българина във всичко. Ще имаме едно знаме, на което ще пише: „Свята и чиста република“.“

Васил Левски, 1870 г.

С поклонение пред бюст-паметника на Васил Левски (1837-1873) на 18 юли гр. Мездра отбеляза 185-ата годишнина от рождението на Апостола на свободата. Организатори на възпоменателната проява бяха Община Мездра и Народно читалище „Просвета 1925“.

Сред дошлите да почетат паметта и свящото дело на безсмъртния идеолог и организатор на българското национално-освободително движение бяха кметът на общината Иван

Аспарухов, председателят на Общинския съвет Яна Нинова, изпълнителният директор на НАПОС-РБ инж. Делян Дамновски, родолюбиви граждани от различни поколения, ученици от градските училища - участници в образователната инициатива на мездренското читалище „Забавно лято в библиотеката“.

По повод годишнината от рождението на националния герой тематична програма изнесоха Стоян Димитров и Кристиан Панов от групата за Експериментален театър при читалището и рецитатори от Клуб „Умението да говорим пред публика“ при СУ „Иван Вазов“. Те изпълниха стихотворенията „Родина“ на Цанко Церковски и „Потомците на Левски“ на Цветан Ангелов и есето на Лъчезар Еленков „Талантът на Дякона“.

„Със своя непреклонен стремеж към свобода Васил Левски остави изключителна следа в български дух, каза в словото си кметът на Мездра Иван Аспарухов. Ние винаги ще си задаваме въпроса: Като спечелихме свободата си - какво да правим с нея? Въпрос, който е стоял и пред Апостола. Той ни е дал и отговор на този въпрос. Че трябва да бъдем единни, без разлика на етнос и цвят на кожата, че трябва да работим заедно за доброто на България.“

Нека да помним този завет и да си дадем дума, че това, което той ни завеща, най-после ще се случи. Дано ние да го доживеем - ако ли не, то аз съм убеден, че нашите деца ще го постигнат. Честит празник!“

С едноминутно мълчание и падане на колена присъстващите почтоха паметта на Апостола.

Венци и цветя на признателност бяха поднесени от името на Община Мездра и на Общинския съвет, ПГ по МСС, ВМРО - Мездра, местния клуб на привържениците на ПФК Левски - София. Цветя положиха също граждани, ученици и участници във Втория международен фолклорен фестивал „Фолклорната магия на Мездра“.

Монтана чества 185-годишнината от рождението на Апостола

Десетки деца, граждани, представители на общинската и държавната власт се събраха пред паметника на Васил Левски в Монтана, за да почетат 185-ата годишнина от рождението на великия син на България. Кметът Златко Живков и областният управител Ванина Вецина произнесоха слова за националния ни герой.

„С изграждането на вътрешната революционна организация Апостола ни даде най-ценния урок, че свободата на родината ни зависи от самите нас, заяви кметът Живков. Той припомни историята и усилията на общинската управа в Монтана за това в града да има паметник на Васил Левски.“

В словото си областният управител Ванина Вецина цитира стиховете на Иван Вазов, посветени на Левски от „Епопея на забравените“. Пред събралите се граждани бяха четени още и откъси от друга повест на класика - „Немили-недраги“

Освен венците от представителите на властта, деца от всички училища в Монтана поднесоха цветя пред паметника на Апостола.

Община Оряхово Преклонение

„Аз Васил Лъвски в Карлово роден, от българска майка юнак аз роден, не щях да съм турски и никакъв роб, същото да гледам и на милия си род“ – из недовършената римувана авто-

биография от тефтерчето на Васил Левски“.

Днес отбелязваме 185 години от рождението на Васил Левски, име, което винаги подхранва националната ни гордост. За всички поколения българи той е Апостолът на свободата, определение отразяващо всенародната обич към него.

Част от неговите завети ни припомниха Симона Величкова, Симона Митева и Венелин Христов от Кръжок „Млад археолог“ към Център за подкрепа за личностно развитие – Общински Детски Комплекс „Людмила Живкова“ – гр. Оряхово.

Венци и цветя в знак на признателност поднесоха: Община Оряхово, Общински съвет Оряхово, Общински комитет „Васил Левски“ – Оряхово, Исторически музей – Оряхово, ЦПЛР – ОДК „Людмила Живкова“ – гр.Оряхово, НЧ „Надежда 1871“ – гр. Оряхово, Детска градина „Дружба“, Детска градина „Пролет“ и граждани.

Берковица

България помни! Поклон!

18 юли е дата, която не забравяме! Днес се навършват 185 години от рождението на Васил Левски! Пътят на Апостола е пример за вяра и посока към жадувана свобода!

В знак на признателност към безсмъртното му дело, зам.-кметът Спаска Георгиева и служители от Общинска администрация – Берковица поднесоха цветя пред паметника на Апостола.

Децата от лятната школа по рисуване в Културен център „Йордан Радичков“ сътвори-

риха прекрасни творби в тематичната седмица, посветена на делото на Апостола на свободата под ръководството на Никола Минчев – художник и уредник на центъра.

България помни! Поклон!

Проф. Стефан Попов зарадва ломчани с камерен концерт

Именитият виртуоз-виолончелист проф. Стефан Попов приятно изненада ценителите на класическата музика в Лом. Заедно с проф. Даниела Дикова – пиано, доц. Галина Койчева – цигулка, 10-годишната виолончелистка Луиза Стефанова и 12-годишният Дарин Ламбрев, също на виолончело, проф. Стефан Попов изнесе камерен концерт в родния си град. Пред отбрана публика бяха изпълнени произведения на Чайковски, Гершуин, Шостакович, Илия Драганов, Ценко Минкин, Ейми Бийч, Парашкев Хаджиев, Г.Златев - Черкин и Димитреску.

Проф. Стефан Попов е роден в Лом през 1940 г. Възпитаник е на Московската консерватория, където негов учител е проф. Мстислав Ростропович. Лауреат е на международни конкурси във Виена, Флоренция и Женева. През 1971 г. е поканен за преподавател по виолончело в Бостънската консерватория. От 1977 г. живее и работи в Лондон като концертиращ артист и професор-преподавател по виолончело в "Гилтхолскул", получава и титлата почетен доктор. Проф. Стефан Попов води майсторски класове по виолончело в България, Гърция и Англия. Удостоен е със званието "Почетен гражданин на Лом" за изключителен принос и трайни постижения за развитието на духовната култура.

Петровденска литературна среща „Белоградчик -22“

Дружеството на видинските писатели и Литературния клуб Георги Савчев" при НЧ „Развитие“, – гр. Белоградчик по традиция приключиха творческия сезон с Петровденска литературна среща в Белоградчик. От години двете литературни формации се събират в общ литературен рецитал, посветен на празника на Белоградчик – Петровден.

Творческата среща се състоя в заседателната зала на общината.

Литературното четене откри председателя на литературния клуб на домакините Наташа Младенова. След встъпителните думи тя прочете стихотворение на поета Христо Черняев, посветено на Белоградчишките скали. Гостите бяха представяни от поетесата Диана Сиракова. Участваха 13 автора от двата града: Ненчо Славчев, Диана Сиракова, Валя Илиева, Колетка Павлова, Лили Джонова и Катерина Ненчева; от страна на домакините се изяха Наташа Младенова, Валя Груева, Братой Диков, Емил Миланов, Васил Иванов, Яблена Будуланова и Милка Рангелова.

Творческата вечер завърши с няколко легенди за Белоградчик, разказани от Яблена Будуланова и с песента „Незабравя“, изпълнена от Милка Рангелова.

Национален фестивал „Боженци“ 2022

„Човек трябва да си постави целите възможно най-рано и да въпреки цялата си енергия и всички си талант, за да ги постигне!“

НЧ „Надежда 1871“ град Оряхово за пореден път доказа, че традициите са живи!

I-во място и златен медал - ПГ „Оряховски напеви“ с ръководител Захари Димов

II-ро място и сребърен медал - Дует „Адлийка“ Цветанка Михайлова и Боряна Маринова с ръководител Захари Димов

II-ро място и сребърен медал за представяне на Автентична народна носия от с. Горни Вадин - Илиан Тодоров

Специална награда и плакет на кметство Кметовци за танцов състав за автентичен фолклор „Оряховски ритми“ с ръководител Боряна Маринова.

XVII международни празници на духовите оркестри „Дико Илиев“ - Монтана 2022

Нели ВАСИЛЕВА

От 21 до 23 юли Монтана ще бъде домакин на 17. Международни празници на духовите оркестри „Дико Илиев“. Събитието се организира от общината и се провежда под патронажа на Министерството на културата. В него ще участват духови оркестри и мажоретни състави от България, Гърция и Словения.

По традиция празниците ще започнат с церемония пред паметната плоча на Дико Илиев, която се намира на жилищния блок на бул. „Александър Стамболийски“ 23, където е бил домът на композитора. Всички оркестри, участващи в програмата на първата фестивална вечер, ще стигнат с дефилир до барелефа му, за да поднесат венци и цветя в знак на преклонение пред корифея на българското хоро.

Празничното шествие ще премине по централните улици на Монтана, за да достигне до фестивалната сцена пред Паметника на септемврийци. **Откриването** на 17. Международни празници на духовите оркестри „Дико Илиев“ ще започне в 19:30 ч. със съвместно изпълнение от всички оркестри на две от емблематичните произведения на патрона на фестивала - марша „Сливенци при Драва“ и „Дунавско хоро“. След химните на държавите, чиито оркестри участват във форума, ще бъдат връчени наградите на победителите в двете съпътстващи събития на Дико-Илиевите празници – Шестият конкурс за създаване на нови творби за духов оркестър и Международният конкурс за изобразително изкуство „Тъпан бие, хоро се вие“.

Концертната програма на Дико-Илиевите празници ще започне с изпълненията на **Военния духов оркестър на 61-ва Стрямска механизирани бригада – Карлово**, с диригент капитан Йордан Илиев. Сред творбите, които ще изпълнят, е и „Студентски марш“ от Димитър Слабаков, отличен с първа награда в конкурса за нови творби. **Духовият оркестър на Община Каламария – Гърция**, с диригент Янис Кукас, ще се представи с произведения на Дико Илиев, Якоб де Хаан, Питър Леманс, Франко Чезарини и китка гръцки народни песни. В негово изпълнение ще е и сценичната премиера на „Орханйски бучимиш“ от Димитър Нинов, спечелил първо място в раздел „Хоро“ от конкурса на Община Монтана. На финала на първата фестивална вечер ще се излязат домакините от **Духов оркестър**

„Дико Илиев“ към НЧ „Разум 1883“ с диригент Пламен Крумов и **Мажоретният състав към Общински младежки дом – Монтана**, с хореограф Луиза Стефанова.

Програмата на 22 юли (петък) ще започне в 19:30 ч. с дефилир. Наред с добре познатите в Монтана формации - **Представителен общински младежки духов оркестър с мажоретки** от гр. Троян, **VIVO Montana** и **Мажоретен състав към Общински младежки дом**, на сцената на Дико-Илиевите празници ще дебютира **Пожарникарският духов оркестър с мажоретки** от Лоче, Словения. Той има зад гърба си 102-годишна история и никога не е прекъсвал своята дейност. Музикантите ще свирят под диригентската палка на Миран Петелинч. Мажоретките с ръководител Гордана Радонович ще направят изпълненията на формацията още по-атрактивни.

Празниците на духовите оркестри, посветени на Дико Илиев, ще завършат на 23 юли (събота) с участието на **Градски духов оркестър – Видин**, с диригент Дилиана Цанкова, **Духов оркестър "Костадин Манов" при НЧ "Просвета 1870" – Свиленград** с диригент Васил Василев. На тях ще партнират мажоретките от Монтана. **Гостуващите оркестри от Гърция и Словения** ще представят различна програма за закриването на фестивала.

Своеобразна увертюра към Дико-Илиевите празници ще бъде откриването на **изложбата от Международния конкурс за изобразително изкуство „Тъпан бие, хоро се вие“**. То е насрочено за 21 юли от 11:00 ч. в експозиционна зала „Кутловица“ на бул. „Трети март“ 64.

В Мездра официално беше открит Вторият международен фолклорен фестивал „Фолклорната магия на Мездра“

В деня, в който честваме 185 години от рождението на Васил Левски - 18 юли, в гр. Мездра официално беше открит Вторият международен фолклорен фестивал „Фолклорната магия на Мездра“ (Second International Folklore Festival „The Folklore Magic of Mezdra“).

Това стана с публично представяне на фолклорните състави от 7 държави от Европа, Азия и Южна Америка, които участват във фестивала:

- **Фолклорен балет на провинция Санта Круз (Ballet Folklórico de la Provincia de Santa Cruz), Аржентина;**
- **Културна асоциация Флор Рибеириня (Associação Cultural Flor Ribeirinha) от Куяба, щата Мато Гросо, Бразилия;**
- **Грузинска национална танцова трупа „Шевардени“ (Georgian National Dance Company „Shevardeni“) от Голри, Грузия;**
- **Фолклорен ансамбъл „Съвет за насърчаване на културата на Пенджаб“ (Punjab Cultural Promotion Council Folk Ensemble) от щата Пенджаб, Индия;**
- **Танцова група „Хавалан“ (Dance Group „Hawalan“) от Бойнурд, провинция Северен Хорасан, Иран;**
- **Фолклорен ансамбъл „Св. Джордже“ (Folklori ansambl „Sveti Đorđe“) от Белград, Сърбия;**
- **Ансамбъл „Мездра“ (Ensemble „Mezdra“) от гр. Мездра, България.**

На официалното представяне присъстваха кметът на общината Иван Аспарухов, председателят на Общинския съвет Яна Нинова, арт директорът на фестивала Мирослав Аспарухов - художествен ръководител и хореограф на Ансамбъл „Мездра“, и Валентин Вълчев, председател на НЧ „Просвета 1925“ - гр. Мездра.

„Искам от името на жителите на община Мездра да ви поздравя с днешния празник: 185-ата годишнина от рождението на нашия национален герой Васил Левски, каза в приветствието си кметът Иван Аспарухов.

Снимка: Павел ПЕТРОВ

Благодаря на всички, които уважиха нашия фестивал!

Какво ни трябва повече? Имаме слънце, имаме прекрасни гости и гостоприемни домакини. Така че: нека пожелаем „На добър час!“ на Втория международен фолклорен фестивал „Фолклорната магия на Мездра“! И да ни върви по вода!“

Накрая домакините и гостите си размениха подаръци и се сниха за спомен.

Снощи участниците във фестивала изнесоха концерт в с. Моравица. Програмата на днешния фестивален ден включва два концерта: преди обяд пред Дома за стари хора в гр. Мездра и от 20:00 часа на площад „4 юни“ в с. Зверино.

Кулминацията на Second International Folklore Festival „The Folklore Magic of Mezdra“ е на 20 юли, сряда, когато от 19:30 часа участниците във фестивала ще направят дефиле в центъра на гр. Мездра, а от 20:00 часа ще изнесат заключителен концерт на площад „България“.

Завинаги в сърцата ни

Николай ХАЙТОВ

> от стр. 1

През 1862 г. смиреният монах се решава на дръзка постъпка: захвърля расото и яхнал коня на вуйчо си, който не е по това време в Карлово, заминава за Белград, за да участва в сформираната от Раковски Първа българска легия. Там се запознава с чувотния Раковски, спечелва прозвището **Левски**, участва в боевете с турския гарнизон в Белград и проявява голяма храброст. Скоро обаче българският полк, вместо да навлезе в България, както се е очаквало, е разпуснат – така са диктували по това време интересите на сръбското правителство, и през пролетта на 1863 г. Левски си връща в родното си Карлово.

Следващата година (1864) той сваля расото и става учител. През 1867 г. заминава за Влашко, влиза в четата на П. Хитов като знаменосец и с нея, до разпусчането ѝ през 1867 г., прохужда Стара планина. След това участва във Втората легия, пак в Белград, но през март 1868 г. и тя се разтурва и Левски след много страдания и разочарования пристига в Румъния (юли – август 1868 г.). Подир кратък престой в Румъния на 1 декември 1868 г. бившият дякон Игнатий започва своето велико дело – да организира комитетска мрежа в България, като предприема и първата, да я наречем – „разузнавателна“, обиколка на поробеното си отечество.

С две големи неща Левски е заслужил високото си място в нашата история. Едното е, че той пръв достигна до мисълта, че българският народ не бива да чака освобождението си отвън, а трябва да си го извоюва сам, като се вдигне на общо въстание. Второто голямо негово дело е, че сам пристъпва към осъществяването на своята идея.

Сега звучи странно да наричаме тази идея „нова“, но факт е – до 1869 г. никой вън или вътре в България не се е сещал или по-точно казано – не е вярвал, че можем да се освободим със собствени сили, отвътре.

Според Раковски въстанието в България е можело да бъде вдигнато само с чети, организирани на територията на някои от християнските княжества – Сърбия или Румъния. Това е четническата идеология на Г. С. Раковски, която бе изпробвана от Хаджи Димитър през 1867 г. и от Ботев през 1867 г. – известно е с какви последствия.

Другият, по-младши идеолог на революцията – Любен Каравелов, изповядва почти същото: „Ние сме съгласни (пише той), че без съюзници е невъзможно да достигнем своите цели и че без чия да е помощ ние не ще да бъдем в състояние да се борим с османлиите“.

Едва ли друг българин в нашата история се е заемал с по-необхватна, с по-рискована, да не кажем – с по-отчаяна задача от тази, която си е поставил и започнал да осъществява Левски в началото на 1869 г. без ничия външна подкрепа, без никакви средства, само с две голи ръце. Преди да бъде съставен в Букурещ Български революционен централен комитет (БРЦК) под председателството на Каравелов и без да има в началото „упълномощие“ от него, Левски е бил по това време на 34 години (роден е на 6 юли 1837 г.).

Четири години по-късно в „заспалата“ според някои България, в резултат на „гигантската дейтелност на този наш патриот“ (както се изразява З. Стоянов), възникват стотици стройно организирани революционни комитети, основано е Привременно правителство със седалище Ловеч, хиляди хора са посветени в „святото дело“, както са наричали тогава комитетската организация за повдигане на общо въстание. Когато подготовката му е в пълен ход, на 22.IX.1872 г. един от помощниците на Левски – фаталният авантюрист Димитър Общи, напада и избира хазната в Арабаконак, против волята на Левски. Около месец след това, на 19 октомври 1872 г., стават първите разкрития. На 27 октомври Общи е арестуван без да окаже съпротива и почти веднага започва да издава цялата комитетска организация. Два месеца по-късно на 27.XII.1872 г. турската полиция успява, след кървава борба, да залови и Левски в ханчето край село Къкриня. На 18 февруари (нов стил) 1873 г. легендарният Апостол на свободата е осъден на смърт и увисва на бесилото край София, без никого да е издал, въпреки направените от Общи и другарите му пълни разкрития.

Така загива „неустрашимият бунтовник, който носел на гърба си цяла България“ (думите са на З. Стоянов), но святото му дело не умира; след време то се подема от нови апостоли, които произграждат старата комитетска мрежа и повдигат през 1876 г. въстанието, наречено Априлско, за което Левски се беше трудил и мечтал.

Както вече подчертахме, неоспорим исторически факт е, че обаянието на Левски с времето все повече и повече нараства и той по някакви неведоми причини става все по-необходим. И ето тук се сблъскваме с въпроса за магията на Левски, защото

явно има някаква „магия“, ако с тази дума възприемем да назоваваме за по-кратко неизследваните онези причини, явления, осъзнавани и неосъзнати сложни душевни състояния, чувства, средства и потребности на нашия народ, свързани с името на Левски, които пазят спомена за него от ръждата на забравата и усилват с времето неговия блясък.

И все пак в какво се състои тази магия?

Със сигурност може да се твърди, че тази магия не се корени само в заслугите на Левски за свободата на България. Видяхме, че заслуги в това отношение наравно, по-малко, а може и повече от Левски да имат и другите знаменити мъже, с които той дели своята посмъртна слава. Не е магията само и в готовността му да се пожертва пред олтара на Отецеството, нито в личната му храброст, граничеща понякога с излишна дързост; мнозина ратници за националната ни свобода, като Ботев, Караджата, Хаджи Димитър, Бачо Киро и др., проявиха не по-малка готовност за саможертване, храброст и дързост.

Казват някои: сливането на думи и дела у Левски – ето къде трябва да се търси неговото характерно обаяние. Но забравят, че и у Раковски, и у Ботев и Бенковски, и у Хаджи Димитър и Караджата виждаме възхитителното сливане на мисли, думи и дела, както и при Левски. Така че и в това отношение той не е никакво рядко изключение.

Пълни с драматизъм и тегота са дните на Левски, протекли след залавянето му от турските власти край Къкриня на 27 декември 1872 г., призори. Ранен зад ухото в главата, физически силно омаломощен, душевно покрусен и потиснат, той е бил подложен на едно мъчително следствие, което трае пълни 28 дни. Някои от неговите другари, начело с Общи, вече са признали всичко, за което са ги питали, а и за което не са ги питали. Много комитети и съзаклятници са станали вече известни на властта, но има още стотици неизвестни, чието разкриване зависи единствено от най-осведомения – от вече заловения ръководител на организацията Левски. Въжето се е вече люшнало над главата на пленения Апостол. Да се овладееш при това положение, да останеш непреклонен и никого да не издадеш, когато с малко повече признания можеш да откачиш въжето, както се е надявал например Димитър Общи, ето това е по силите само на един титан на човешкия дух. И точно това прави Левски въпреки очните ставки с най-приближените му, които го избличават, въпреки чувала с революционните книжа, неизвестно как изчезнал от дома на Каравелов, за да попадне в ръцете на следствената комисия. Левски отказва категорично да съобщи всякакви имена и лица. „Той заявява открито, че не иска да съобщи имената на хората, които не бяха заловени“ – пише в доклада си Али Саид паша до Великия везир. Този доклад на председателя на съда завършва с едно необикновено за подобен документ признание, че човекът, когото е осъдил той на смърт за това, че е предприел „разни бунтовнически действия“, „е изпълнявал твърде достойно възложените му длъжности“. Не зная дали е имало друг случай да е бил изпращан някой на бесилото с подобно признание, а и скрито възхищение от тези, срещу които се е провинил. Ето и така в мрачните кауши на Софийския конак Левски предоказва себе си, увековечава своето дело с един морален подвиг, на който едва ли ще се намери равностоен в предосвобожденската наша история.

Всичко това не може да е останало недовидяно, недоразбрано и недооценено от българския народ. И все пак едва ли магията на Левски е само в страшния, но славен завършек на живота му.

Не по-малко важно е и другото, с което Левски влезе в паметта на своя народ: това е примерът на саможертва, човештина и нравствена чистота. В името на великата своя идея Левски се бе отказал от всички земни радости, с изключение на една – да се бори за свободата на България. Повече от дните и нощите му са преминали в обикаляне на градове, села, махали и манастири, в тайни срещи и събрания, в пламенни проповеди, в писане на писма и в непрестанно надиграване с председателите и потерите. На кон, на крак или с писалка в ръка, той не е бил нито миг в безопасност, не е имал нито миг свободен и въпреки това никой не е чул от този невероятен мъж някому за нещо да се оплаква. Повечето му съвременници са го запомнили с лъчезарната усмивка, с меденото му слово и с бунтовните песни, които в захлас е пял дори в студ и мраз – както пише за него Ботев в едно писмо и го нарича „необикновен човек“. Никой не го е виждал да пуши, да пие ракия или вино, не го е чул да псува или ругае. Единствената му слабост са били ябълките, гроздето и ошавът. Малцина знаят, че през цялото време, докато Левски обикаля из България, той е с незараснала рана – последица от коремната операция, която му е била направена през 1868 г. в Белград и останала незатворена (както научаваме от едно писмо на неговия съратник и приятел Христо Иванов Големия) дори до 1872 г. Всеки разход, дори за подковаването на обувките с налчета, Апостолът е отбелязвал в своето тефтерче, готов всеки миг да отчете „народната пара“. Бил е властен, но не и властолюбив, решителен, дързък и безстрашен, понякога суров, но никога жесток. Безкрайно изобретателен, той е успявал да излезе от най-трудните положения и схватки с преследвачите. В София, за да разгледа и опознае високите турски сановници, с помощта на Д. Трайкович отива на сватбата на сина на Ахмер паша, въпреки че по това време е бил търсен „под дърво и камък“.

Неустрашимостта на Левски е била съчетана с бистър и способен за дълбоки проникания, подвижен ум. Той е изрекъл думите: „Ние сме във времето и времето е в нас“, които ще останат в световната съкровищница на човешката мисъл. А собственото си място в живота определя така: „Ако спечеля, печеля за цял народ, ако изгубя – губя само себе си“.

продължава в следващия брой

Земляци

По бързее на времето

Слово на Матей Шопкин при откриване на изложба и представяне на две нови книги на Димо Троянов в Културен център „Къщата на София“ в столицата на 22 юни 2022 година

Матей ШОПКИН

ДИМО ТРОЯНОВ

„Не, няма да разказвам биографията на Димо Троянов. Но все пак искам да отбележа, че отдавна го познавам като художник, чиито творби са като приказни видения, като застинали мелодии...“

Редом с художническата четка Димо здраво държи и поетичното перо. И защитава дарбата си на лиричен поет, какъвто е в книгата си „Лирични мигове“...

Искам да кажа и това, че аз съм един от хората, които

обичат Димо Троянов и се възхищават от него и като художник, и като поет.“

Уважаеми близки, приятели и почитатели на Димо Троянов, думите, които прочетох, са от моята статия „С обич за Димо Троянов“, публикувана във вестник „Словото днес“ на 22 ноември 2020 година. Сега повтарям тези думи, защото те са сърцевината на моите чувства към художника и към поета. Разбира се – и към приятеля. Но тази вечер аз съм застанал пред вас, за да споделя мнението си за книгата „Разни случки от живота“ – разкази. За такива случки са писали и пишат мнозина български писатели. Но, според мен, един от най-ярките примери в новата ни литература е Димо Троянов. Той притежава благословената дарба от най-обикновени случки да сътвори увлекателни разкази. Интересно е и това, че в много от тези разкази действието, както се казва, се развива по пътища с влакове, автобуси. И с неизменния Димов „Трабант“. В книгата „Разни случки от живота“ присъства и село Липен, недалеч от град Монтана – там, където Димо е живял до единадесетгодишната си възраст. В един от най-хубавите си разкази „Съхраняване на паметта“ Димо споделя: „Минах покрай бившето училище – сега отдавна пустееща сграда с голям ръждясал катинар на входната врата, а обширният двор е зприличал на занемарена джунгла с гъсто избуяла растителност от храсти и дървета.“

Сред тази печална пустош Димо се среща със своя братовчед Гунчо. Всъщност неговото име е Господин, но хората от малък го наричат Гунчо. След разговора им за себе си и близките, Димо се обръща към Гунчо със заръката: „Гунчо, аз ще паркирам трабанта тук, а ти го наглеждай, моля те, за около час, докато обиколя из селото, за което съм дошъл.“

Тази обиколка из селото поражда в душата на писателя много хубави спомени. И неизразима болка от това, че селото е почти безлюдно, че отдавна са утихнали звуците на духовата музика всяка неделя, когато са се извивали и кръшни хорѐ. И мигом се поражда въпросът защо? Тази тема присъства и в разказа „Въпросът“, в който Димо слуша думите на един свещеник: „Сега почти само за погребения ме търсят. Много рядко ще се случи за кръщение или нещо друго хубаво.“

На фона на тази тъжна картина с особена печална сила се отличава разказът

„Показна жестокост“. Според мен този разказ е един от най-трогателните и в книгата на Димо Троянов, и в съвременната българска белетристика. Става дума за избиване на селските кучета. Аз помня този период, тъй като и в моето родно село бе убито любимото ми куче, с което израснах. И затова напълно споделям болката на Димо, когато пише: „Тая показна жестокост ставаше пред очите на деца!...“

След разстрела на кучето му, всяко дете мълчаливо отиваше до кола да прибере синджира и с наведена глава, и влажни очи, понасяше към дома си преживения стрес, който утаяваше своята горчилка в паметта завинаги!...

Извършеното вече безумие не се повтори никога, но останата споменът за него!...

Но въпреки тежките спомени, Димо не се отчайва, не пада в бездните на безутешната мъка. Защото, освен друго, в радост или беда той помни добротата на дядо си Христо Димов и неговия жизнерадостен хумор. Помни и сладкодумието на журналиста Никола Намерански, и благородството на брат си, който след като чул, че домашното им куче е изляло един от най-хубавите зрели домати в градината, казал: „Как не съм го виждал, да съм му сипал поне и една ракия!“.

Да, макар и с тъжни страници, книгата на Димо е озарена от светла надежда за по-добри бъднини на България. Понесен от бързее на времето, Димо остава вдъхновен автор и на прекрасни картини, и на съкровени стихотворения, и на самобитни разкази. В тоя ред на мисли искам да споделя и това, че пред нас е и книгата „Без компромиси“ – избрани епиграми и афоризми. Аз съм редактор на книгата и смятам, че тя няма нужда от никакво представяне. Защото е невъзможно да се преразказват епиграми или афоризми. Те просто се четат. И се запомнят.

Затова ще завърша това мое кратко слово с най-сърдечни поздравии към Димо Троянов за книгите му „Разни случки от живота“ и „Без компромиси“. И, разбира се, за новата му изложба.

От сърце и душа му пожелавам да бъде жив и здрав. И все така – с бодър и непреклонен дух, да върви по бързее на времето. И до нови срещи!

Православният храм „Св. Параскева“

От стари времена, по време на робство, във всяко населено място за нашия народ най-важни са били училището и църквата. Школото, за да раздава просвета и знания, а християнските храмове българите са посещавали, за да пречистят душите си и се помолят за здраве и благоденствие.

В центъра на село Медковец, област Монтана, отдалече се забелязва голям православен храм. Той има своя история и е построен в годините на турското иго през 1836. По своя инициатива медковските старейшини възстановяват разрушената от турците манастирска черква „Св. Параскева“ – малка сграда, направена от плетени стени, дървени колонии и покрита с т. нар. „турски керемиди“. Двадесет години по-късно султан Абдул Меджит издава заповед, с която разрешава строежа на нова църква. Заслуга за това има кнез Иван Кулин. Той е в основата на прошенията за изграждане на новата сграда, като организира мирни демонстрации при посещенията на турския чиновник Мехмед паша в този край.

Медковската черква „Св. Параскева“ е в истинския смисъл на думата народно творение. Събраните дарения за нейния строеж са на жителите от селото, а в него са вплетени творческите идеи на строители, дърворезбари и иконописци. Църквата е обявена за национален паметник на културата.

Нейната архитектура следва тази на лопушанския манастир „Свети Йоан Кръстител“. За епохата си тя е голяма, трикорабна с

Георги ПЕТРОВ

три купола, изградена от ломен камък с хоросанова спойка. Арките и сводовите са укрепени с дървени и метални греди. Сводестата ниша не е заоблена, а тристепенна, подът е дъсчен. На южния вход са изписани името на селото и името на майстора строител Лило Ненов от село Поликраище, а на западния има три малки релефа – двуглав орел и конници с мечове. Външните врати са от масивно желязо, изработени са във Виена и са датирани „1 януари 1868 г.“. Престолът е каменен, с дървено разпятие на Христос върху него. Кръстът е изработен с богата и гъста резба. Иконостасът е триделен, отново с резба. На цокълния ред на табли са изписани сцени от „Шестоднев“, които по-късно са заличени и заменени с нови. Царските икони са осем на брой и са с дарителски надписи – Никола Попценов, Петко Ерменков, Атанас Димитров Катранов от Свищов, Иван Петров, а годината е 1868. Светците от царския ред са в

3/4 ръст и с традиционна иконография. Колоритът е наситен и ярък, като основните цветове са червен, кафяв и зелен. Над царските икони има рисуван пояс от редуващи се двуглав орел и арковиден сегмент, над които има изображения на светци херувими. Отгоре е пъстрата лозница с тежки сини и червени гроздове, между които в кръгли медальони са изписани пророци. Най-отгоре апостолският ред се състои от 17 икони, които са нарисувани вероятно от Христо Енчев, копривщенски зограф. Негово дело е и иконата на св. Параскева.

Божият храм в село Медковец прави впечатление не само с иконите си и богатата релефна дърворезба, но и с пренесените през XIX век икони, двата масивни каменни свещника с ктиторни надписи от 1885 година, със сребърния си кръст и старопечатните книги от средата и втората половина на XIX век.

За църквата Феликс Каниц, австрийски учен и художник, пише: „Това българско селище /Медковец/ през последните години е съмляло да издигне една красива черква с кубета, изненадваща с размерите и величието си“.

За нас, съвременниците на модерния XXI век, не ни остава нищо друго, освен да пазим и се грижим за такива паметници на културата като църквата „Св. Параскева“. Така ще я имаме и когато почувстваме нужда, да прекратим нейния праг, пречистим душите си и се помолим за здраве, мир и благополучие.

Д-р Даниела Стоянова
общопрактикуващ лекар,
специалист по
обща медицина

Всеки работен ден
от 0,00 до 13,00 часа

Набира пациенти

Тел. за контакти:
096 389 346
„АПОЛОН-21“ ООД,

Монтана
ул. „Цар Борис III“ № 11
Поліклініка, кабинет 100

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

21 ч Св. прор. Иезекиил. Преп. Симеон, юродив заради Христа. Преп. Йоан

22 п Св. мироносица и равноапостолна Мария Магдалина. Възвръщане мощите на св. свщмчк Фока

23 с Св. мчци Трофим, Теофил и другарите им. Св. свщмчк Аполинарий, еп. Равенийски

24 н†6 Неделя след Петдесетница. Св. вмчца Христина. Гл. 5, утр. ев. 6, ап. Рим. 12:6-14 (с. 106), лит. ев. Мт 9:1-8

25 п * Успение на св. Анна. Св. дякониса Олимпиада. Преп. Евпраксия девица

26 в Св. свщмчк Ермолай. Св. прпмчца Параскева Римлянка

27 с * Св. вмчк Пантелеймон. Св. Седмочисленици. Успение на св. Климент, архиеп. Охридски

„Европа Директно“ Видин организира среща с граждани в Белоградчик

В Белоградчик на среща с граждани бе представена Конференцията за бъдещето на Европа и възможностите, които предоставя на гражданите да участват в обществени консултации и да изразяват своето мнение относно инициативите на ЕС и действащите закони. Домакин на експертите от информационен център „Европа Директно“ Видин бе клуба на

пенсионера „Мадона“. Конференцията е посветена на теми, свързани с текущите политики и бъдещето на Европа. Г-жа Сабрина Калъчева – експерт на Центъра, запозна присъстващите с приоритетните насоки в политиката на ЕС. Част от презентациите обхванаха и ваксинационната кампания на Европейската комисия, относно новите одобрени ваксини, както и дезинформацията относно широк спектър от теми, засягащи Европейския съюз. Експертите от Информационен център „Европа Директно“ Видин ще обявят първите резултати от гражданските дискусии групи и от пленарните сесии на Конференцията.

Мездра

Продължава набирането на средства за новостроящия се храм „Св. Николай Чудотворец“ в с. Ослен Криводол

Продължава дарителска кампания за събиране на средства за зографисване и оборудване на новостроящия се Храм „Св. Николай Чудотворец“ в мездренското село Ослен Криводол.

За целта са необходими около 100 000 лв. за закупуване на иконостас, икони, разпятие, владишки трон, пангал за продажба на свещи, аналой, свещници, полилеи и църковна утвар, както и за изографисване на вътрешно храмовото пространство.

Вече постъпиха първите дарения от жители на селото или техни роднини и приятели: Тихомир и Мила Иванови - 500 лв., Роман и Диана Иванови - 300 лв., „Тениди“ ЕООД - 300 лв. (под формата на строителни материали), Николай Петков - 100 лв., Никол Петкова - 100 лв., Николай Андреев - 100 лв., Николая Николова - 100 лв., Николай Денев - 100 лв., Ния Денева - 100 лв., Николета Христова - 100 лв., Николай Г. Николов - 100 лв., Николай Н. Николов - 100 лв., Никол Николова - 100 лв., Николай Станков - 100 лв., Борислав Лилев - 100 лв., Митко Аспарухов - 100 лв., Тереза Аспарухова - 100 лв., Красимира Каменова - 100 лв., Елма Йотова - 100 лв., Илинка Станкова - 50 лв., Надежда Лилова - 50 лв., Василка Димитрова - 50 лв. и др.

До този момент са изразходвани 450 лв. за изографисване на храмовата икона и надписа на храма от врачанския художник Христо Божков.

Всеки, който желае да дари средства, може да го направи по един от следните начини:

• **чрез дарителската банкова сметка на Община Мездра в Банка „ДСК“:** IBAN BG95STSA93008425414500, BIC STSABGSG, Код за вид плащане - 445100, Основание за плащане: За църквата „Св. Николай Чудотворец“ - с. Ослен Криводол;

• **чрез пощенски запис на адрес: 3169 с. Ослен Криводол, община Мездра, Кметство Ослен Криводол, Кметски наместник - Роман Иванов.**

Всички средства ще се отчитат публично - както постъпилите, така и изразходваните. При желание от страна на юридическите лица Община Мездра предоставя Договор за дарение.

За допълнителна информация: **тел. 0898 795 213 и 0885 695 509**, email: oslen_kmetstvo@abv.bg, **Роман Иванов** - Кметски наместник на с. Ослен Криводол.

„Благодарим на всички, съпричастни към това богоугодно дело, споделиха от Кметство Ослен Криводол. В тези трудни времена нека покажем, че не сме загубили своята вяра, доброта и връзка със Създателя!“

Ансамбъл „Мездра“ спечели специалната награда на Международния фолклорен конкурс в Бурса

Мирослав ГЕТОВ

Ансамбъл „Мездра“ при НЧ „Просвета 1925“ спечели специалната награда на 34-ия Международен конкурс за народни танци „Златен карагьоз“ (34. Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Yarışması), който се проведе от 2 до 7 юли в Бурса, Турция.

Мездренските танцьори заслужиха престижното отличие в сопорвана надпревара, продължила 6 дни и завършила с три финални вечери на сцената на Открития театър в Бурса Културпарк, с 21 фолклорни състави от 17 държави: Азербайджан, Босна и Херцеговина, Грузия, Дагестан (Русия), Индия, Казахстан, Косово, Северен Кипър, Северна Македония, Мексико, Молдова, Полша, Сърбия, Унгария, Узбекистан, Черна гора и Чехия.

С вдъхновените си изпълнения на танци от различни фолклорни области на България нашите представители бяха отличени със Special Prize, диплом, плакет и чек за 1000 евро от Международната организация на тюркската култура (International Organization of Turkic Culture - TURKSOY).

Първа награда в конкурса, „Altın Karagöz“ (5000 евро), спечели Държавният хореографски ансамбъл „Батуми“ от Грузия, втора награда, „Gümüş Karagöz“ (3000 евро) - Националният ансамбъл за песни и танци „Шота“ от Прищина, Косово, а трета награда, „Bronz Karagöz“ (2000 евро) - Ансамбъл „Бухарски вълни“ при Държавната филхармония на Узбекистан. Споменателна награда - Mention Prize (1000 евро), получиха представителите на Унгария.

Наградите на призьорите връчиха кметът на Столична община

отношение от предварително зададените критерии!

Нашите изяви ще бъдат качени на нашата фейсбук страницата и на сайта на Ансамбъл „Мездра“, за да може всеки един българин да оцени нашия труд.

* Шеф на фестивала от тази година е грузинец!

* Ръководството на общината (кмета) - грузинец.

* Действащата солистка на Ансамбъл „Шота“, Косово - член на журито.

* Две представителки от Узбекистан също бяха в журито, отделно от това те имаха жива музика единствено снощи, което е извън регламента!

Благодарен съм на невероятните ни танцьори и музиканти! Определено представихме България и Мездра по уникален начин!“

Това е второто участие на Ансамбъл „Мездра“ на Международния конкурс за народни танци „Златен карагьоз“. През 2014 г. нашите танцьори спечелиха първа награда - „Златен карагьоз“ и чек за 5000 евро, в 28. Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Yarışması. От 10 до 13 юли те ще вземат участие в Международен фолклорен фестивал на остров Крит, Гърция, а от 8 до 12 август - в Международен фолклорен конкурс в столицата на Косово - Прищина.

Снимки: Bursa Büyükşehir Belediyesi

Актуално

Във Вашингтон губят чувството си за реалност

Успешно изпитание на най-мощната в света нова руска стратегическа ракета „Сармат“. Тя ще смени на въоръжение стратегическата ракета „Воевода“ известна на Запад като „Сатана“.

В случай на ядрена война ответният удар на Русия ще доведе до пълното унищожение на САЩ. До този извод достигна френският журналист Жан-Пол Бакиаст, редактор на портала Eurpesolidaire. Той решил да сравни последствията от ядрена война за Русия и САЩ не от празно любопитство, а защото в американските средства за информация все по-често се споменава идеята за превантивен удар по Русия. Мисленето от времето на Студената война отново завладява американските политически кръгове. Но превантивния удар няма да осигури победата за Вашингтон. Ответния удар ще е неизбежен. Поради огромната си територия за Русия остават шансове да оцелее при тази размяна на удари. В същото време САЩ неизбежно ще бъдат напълно унищожени.

Въпреки че ядрен конфликт ще унищожи и двете цивилизации, след неговия край Русия и Китай ще се окажат в по-добро положение, смята френският журналист и изразява надежда, че това разбират и ръководителите на САЩ.

Водещият експерт на Центъра за военно-политически изследвания на Московския държавен институт за международни отношения Михаил Александров не изключва възможността военно-политическото ръководство на САЩ да е загубило в такава степен чувството си за реалност, че да предизвика ядрена война с Русия. Ето какво коментира руският експерт: „Положението за нас днес е много по-добро отколкото през 1962 година по време на Карибската криза. Сега ние наистина можем напълно да унищожим САЩ и Западна Европа. Разбира се когато се говори за ядрена война, при днешното развитие на ракетите, никой няма да може да се защити – нито ние, нито американците. Разликата е в способността за оцеляване на двете държави. Америка (да не говорим за Европа) има по-малко територия и огромни мегаполиси които ще бъдат изтрети от лицето на земята, но тя няма села в пълния смисъл на тази дума, където може да се разсредоточи населението. Те имат малки градчета които обаче не могат да поемат много хора. Ние имаме огромни пространства. Нашите големи градове също ще

бъдат унищожени, но голяма част от населението може да бъде евакуирана и спасена, което е напълно реално. Индустрията ще бъде унищожена, но за оцеляване може да се използва селската инфраструктура, която все още ще съществува. Ние имаме необятни горски масиви, така че има с какво да се строят жилища. В горите дори могат да се намерят и добиват достатъчно голямо количество хранителни продукти. Първата и най-трудна година нашето население ще може да преживее, а след това ще се развива селското стопанство на базата на селската инфраструктура. Поради огромната територия при нас много по-слабо ще е въздействието на радиацията. САЩ няма да могат да изхранят толкова хора. Тяхното селско

стопанство е индустриализирано, както в Западна Европа. Без гориво и машини те няма да могат да организират достатъчно производство. Така, че там освен от други фактори, голяма част от населението ще загине от глад. Освен това благополучието и мощта на САЩ в голяма степен зависят от техните позиции в света. Те получават огромно количество стоки от импорт и контролират финансово света. В случай на война всичко това ще бъде загубено. Америка ще престане да бъде световна свръхдържава и да използва ограбването на други страни. Тя няма да може да се възроди като водеща държава никога. Източниците на нашата мощ се базират главно на наша територия и затова ние сравнително бързо, за 10-15 години, ще можем да се възродим като водеща световна държава.

В САЩ днес на власт дойде ново поколение ръководители, които не са преживели Карибската криза и не помнят страха от ядрена война. Те имат доста лекомислено отношение към нея. През последните 20 години те си повярваха, че могат да решават всички проблеми със сила без никакъв риск. Когато Русия също използва сила, те решиха да ни заплашват, включително с ядрена война, с надеждата, че ще капитулираме. Това е доста абсурдно поведение. Ние не блъфираме. Ние наистина можем гарантирано да унищожим САЩ и Европа. Освен стратегическите оръжия, които ще използваме за удар по САЩ, ние (за разлика от НАТО) имаме и огромно количество тактическо ядрено оръжие. Ние няма защо да се страхуваме, по-скоро те трябва да се страхуват. Но те толкова са убедени в своята сила, гледайки холивудски филми и четейки собствените си вестници, че са загубили чувството за реалност. Затова не изключвам и криза която да доведе до ядрена война. ...

Превод със съкращения
от руски Л. Костадинов
<http://svpressa.ru/war21/article/118931>

Пишат ни

Мирът ще победи в Украйна, а не войната!

Все пак двете делегации на Украйна и Русия постигнаха споразумение по една от най-важните точки: ДА СЕ ОСИГУРЯТ ХУМАНИТАРНИ КОРИДОРИ и да се спира огъня между двете страни когато хората се изтеглят от опасните зони! Това е по-силно от ракетите на Путин, с които някои у нас се гордеят и особено пък тези, които величаят НАТО и Запада! Да! Мирът ще спаси Украйна, а не НАТО и ЗАПАДА, но ако не са там руските войски, фашистите ще вилнеят и ще безчинстват и от целия свят през Полша се прехвърлят наемници да изстребват двата народа и ги въоръжават! Кириле! Ти на тях ли ще подариш нашите изстребители! Гласувах за теб, за да не е Бойко, но ти ме разочарова! Украйна е на Русия и Русия е на Украйна! Они едно и тоже! Те са СССР! Четете салфетката от 1945 година и Договора от 1975 година от Хелзинки, подписан тогава от ръководителите на всички Европейски государства! Русия представлява СССР и ОНД в ООН и в Съвета за сигурността на нациите! И запомнете, че Беларус и Украйна се намират на територията на Западния и Киевския военен „округ“ на СССР! И народите на Украйна, Беларус и Русия дадоха 27 000 000 жертви в годините на ВОВ против Германия и днешните и съюзници от НАТО! Мирът ще победи, а не ядрените ракети!

Мисля, че войната в Украйна я спечели мирът и Западът да се маха от там! НАТО да върви зад Бранденбургската стена! Запада няма вече да може за „жлти“ стотинки да „цоца“ от Украйна стомана, месо, златна царевица, пшеница, олио от слънчоглед и истински въглища! Приседна им! Те са процъфтяващи и имат вече натрупани над 27 трилиона борчове! Пропадналата Русия е без борчове и сега си е обезпечила трансферите за газ-гъз да ги плащат в руски банки със златна рубла! Над тридесет години Запада се подиграваше с Русия и си обменяше на своите борси рублата както си пожелае и изведнъж за един месец един долар вместо за над 200 рубли, ще го трансферира за около 80 рубли! Нефта Русия ще го заплаща с трансфери в юани и кой тогава победи? На „Газпром“ им блокираха на Запад банкови сметки за над 300 милиарда, но сега, ще купуват златни рубли, ако искат да имат газ, но по рубли с руска транзакция, та да им е сладко, сладко! И по този начин блокираните средства бавно, бавно ще се стопят, след като с тях не може да се работи! Златната рубла е победата на Русия, а не оръжията и ракетните удари, но без тях Запада щеше безконечно да ограбва Украйна! На Виктор Аврамов синът му бе директор в Азовска и не получаваше заплата, а процент от продажбите! В същото време бащите на украинските дечица получаваха заплати от по 12 зелени гущере! Запада незабавно да се маха от Украйна! Народите на Украйна, България и Русия във вечен братски съюз без НАТО и без намесата на Запада! Българи има изграден електропровод с Украйна и СССР, по който днес не тече ток заради Запада! Спрян е и Ферибота Варна – Иличовск пак по нареждане на Запада! Спрян е и Газопроводът през Украйна, пак по нареждане на Запада! А тези гигантски съоръжения са животворната сила за народите, но Запада да се маха и да не изсмуква богатствата на Украйна! Там е житото, златна царевица истинското олио от слънчоглед, стоманата и истинските въглища, а не да горим пепейка на Мариците. В Украйна добиват истински месо, птици и риба. Украйна добива и уран и почти цялата менделеева таблица.

Искам да припомня на всички дете се правят на ужилени и на 200 депутати, които гласуваха в Парламента за войната, че като дечица в отделенията изучавахме разказчето „Девоичката, която спря влака“. Накратко историята е следната! Измамната демократична Франция, начело с Президента и генерал „Де Голия Гъз“, тогава воюваше на чужда територия в Алжир! Народът на Алжир воден от Президента Ахмед Бен Бела, пък водеше свещена война за освобождение от колонизаторите! Подпомагаше ги СССР! От Франция за Алжир пътуваха влакове с оръжия за колонизаторите! В един прекрасен ден младата учителка Раймонда Диен заедно с малките си дечица - ученици легнали на релсите и не позволили влаковата композиция да тръгне със смъртоносният товар.

Днес Раймонда Диен е нужна на цялото прогресивно човечество, което се бори да не се доставят оръжия в Украйна, с което азовци и бандеровци да избиват децата на Донбас! Позор за 200 - те български депутати, които явно не са български и най-големият позор е за БСП, която уж била БКП!!

Кога вие измамни социалисти и комунисти бяхте борци за мир, когато поддържахте Раймонда Диен или днес, когато сте зад профашисткия режим в Киев! Нека, ако има от моето поколение читатели да споделят, дали я помнят Раймонда Диен! Ако са я забравили, нека да си спомнят за нея!

Павлин ГЕОРГИЕВ
юли 2022 година
Монтана

Слово ПЛЮС		e-mail: slovoplyus@abv.bg , slovoplus@yahoo.com	
Издател: ИК „Слово плюс“ Монтана, бул. „Пейо Яворов“ 1, БЦ „Огоста“, ет.4, офис 401			
Параскева Маркова Главен редактор тел.: 0876 307 732	Екип Монтана 3400, п.к. 133, ул. „Пейо Яворов“ 1 БЦ „Огоста“, ет.4 офис 401	Екип Враца ул. „Цв. Кръстениякова“ №13 ОКС, 3000, п.к. 143, тел.: 0877 185 669	Вестник „Слово плюс“ се разпространява чрез
Милка Костадинова Първи зам. главен редактор тел.: 0888 530 931	Екип София тел.: 0887 901 058 0888 530 931	Екип Видин тел.: 0889 399 349 0885 708 703	
Зам. главни редактори: Цветана Костова Каролина Краева Ненчо Славчев Георги Петров Гая Савестакиева Отговорен секретар		Издателска кооперация „Слово плюс“ членува в Кооперативен съюз - Враца	
		Печатница „БГ Принт“ Враца	

„Ябълката“

Стихосбирката на Благо Прангов през погледа на Афродита Андреева

Част от палитрата на българските поети на 20-ти и 21-ви век е Благо Прангов. Поетичният му храм включва стихосбирките „Кръговрати“, „Пукнатини“, „Същинското ми име“, „Голосек“, „Пирински писмовник“, „Предел“, „Глина“, „Обелиск от страст“, „Просека към слънцето“, „С душа на трепетлика“, „Докато ни боли“, публицистични сборници, документални разкази за с. Бачево, романа „Сблъсъци“ и драмата в стихове „Климентина“.

Творбите са равностойни за дълъг и съдържателен живот. 85 години Благо лудува в работа, мисли и поезия, в горичката с брезите, с приятели и познати.

Съхранил в себе си младостта и любовта в сърцето си, той ги обогатява с житейска мъдрост, доказателство за което е новата стихосбирка „Ябълката“.

В цикъла „По стълбата към върховете“ химнът на живота тържествено звучи, а човекът търси брод и бряг сред бъркотията световна. Животът е представен образно като „завой надясно“, „завой наляво“, „зигзаг“. Той е лабиринт на битието, в който съдбата разграфява до секунда човешката душа. Земята е сравнена с душевна стомна, неприкосновена е родовата памет, а като най-висша добродетел поетът издига свободата. Човешката съвест е „светулка в дебрите на родовата свая“, а човекът живее с надеждата да спаси и себе си, и всичко добро и красиво. „В имането от спомени“ присъства темата за приятелството.

Приятели отиват си от нас като въздишки посред път отронени, но продължават да са наш компас във картотеката с най-свидни спомени. Поетът носи в сърцето си жаравата, помни екстазите на младостта, има стремежа и ясен път, „и вярата радостта да изпътува с приятели във родния ми кът.“

Цикълът „По щъркелови закони“ завладява с усещането за пролет, за ново начало.

Нежност, красота, белота изпълват поетичните картини. „Планината е с венче от звезди“, „с великденчета хълмът е накичен“, невидимият плуг на зимата разоравя небето и „от хамбара на вечността потече бяло жито“, снегът тъче картина „бяла, бяла“. Капчукът е сравнен със „съзла на сняг прощален“, а „кокичето се смее в сълзите на капчук“.

Човекът е представен като гост на Вселената, който тъче съдбата си в звездния разбой, душата му е с крехко коренче, но сърцето му е жилаво.

Размислите за превратностите и сътресенията в съвременния живот намират поетичен израз в цикъла: „Все по-надолу“. Сонетът „Капакът“ представя света като банкомат, а парите са всемогъщата сила, която пише историята, вещае кръв, подлост, разврат. Пороците водят човечеството към гибел. Поетът се вълнува от войната в Сирия, от съдбата на Либия и Ирак, на Крим, негодува срещу промененото отношение към Русия.

„Страх“ е вълнуваща драматична поема за събитията от 11 септември, 2001 година. Небостъргачите-близнаци са обгърнати от пламъци, дим, страх и ужас. Лавината от огън пропъжда надеждите, спокойствието и радостта. Самолетът-камикадзе прерязва „пъпната връв на една обетована сигурност“ и променя света: „Друг е вече светът. И Америка друга е.“

Тероризмът е наречен „вампирясала лудост“, която броди в световния лабиринт“.

Железните закони на времето не бива да се забравят: „разрушиш ли с взрив чужда къща - бумерангът се връща, изкопаеш ли гроб другиму - сам падаш в него!“.

Поемата „Мираж в мъглата“ ни кара да се замислим за тревясалата пътека към доброто, за предателството, за съдбата на бе-

жанците, за превръщането на „беганията“ в бизнес, за стремежа към заветната свобода.

Мак и мъка, обич и болка е за Благо Прангов Македония. Сътворената от всемогъщия Бог на лазурния бряг на Егея, „озвездена от Перун-гръмовец велик“ тя има тежка ория. Лешояди – стратегии насилва отряха родни земи, но светилникът на съвестта не гасне в Охрид. Звездите, запалени от дедите, светят чрез златните букви на Климент, чрез стъпките на комитите край Вардар и Мелник, чрез подвига на Гоце и илинденци. Поетът нарича Македония „сладкогласа Мадона“. Нейните дивни песни са просмукани с нежност и обич, с тъга и мъка вековна.

Молитвено звучат стиховете: На България южна усмивка е тя. Хоризонт от надежди да влезе отново във храма на майка България.

Тревожните си мисли за лъжовната демокрация, в която крадат земята, небесата и дори природния нектар на свободата ни, поетът изразява в поемата „Сечище“, писана в 2021 година. Смиреният и кротък глас на поета става граничен и гневен, когато вижда отсечения бор – „дете“ на дедите му, отлитащите зад океани и планини синове и дъщери. Родолубецът Прангов гледа по различен начин на Държавата и Отецеството - близнаци по душа, но по сърце – далечни. Държавата е алчна властност, сечище, стрелбище, мащеха, като в приказка за Пепеляшка. Отецеството е благодат, бразда от рая, светулка в хаоса безмерен, гласът на майката, гранитното рамо на бащата, тревичката, бистрата пиринска вода.

Съвременният свят оживява чрез майсорски изплетения венец „О, времена, о, нрави блудни!“. В 14-те сонета е закодирано съвременното с неговото несвършенство. Поетът гледа на живота в България с тъжни очи и разплакана душа.

Натъжава го разрухата, омразата между хората, апатията, загубата на историческата памет, предателствата във всичките им форми. Трудно ще дадем отговор на въпроса: „Докога преходът ще е в преход?“ Моралните устои, надеждите, мечтите се топят в един свят на агресия, пари, алчност.

Въпреки че стоим на ръба на ада, че над нас виси Дамоклеви меч, на нас ни трябват звезден миг, извор на светлина, обнадяващност, разкрепостеност и вяност към девиза: „Свободен -никога във пранги!“

Стихотворението, дало заглавието на книгата, е писано в Деня на народните будители 1 ноември, 2016 г.

Родината ни е представена като ябълка в градината на Бога. Достойни ли сме за райската благодат, как гледаме на чуждоземните гости, които секат от клоните на ябълката жива плът, на нашите гости, които плячкосват медовината й, продават съвестта си и превръщат в прах заветни идеали.

Откривам символика – като истински възрожденски будител Благо Прангов зове:

„Простор на смелостта си дай, Народе мой!“

Въпреки признанието „Аз вече остарях“ чрез „Ябълката“ поетът доказва, че зарядът му идва от родословните корени, впити дълбоко в пиринската земя, че духът му е здрав и силен, винаги непримирим.

И нека докато очите на поета са отворени за красотата, докато сърцето му тупти с обич за близки и приятели и докато може ръката му да държи химикалката, да изживява дните си в любов, като твори поезия.

А ние ще откликваме на неговия призив за родолюбие, човечност и красота!

Поетичен салон

Диана СИРАКОВА

Лято на балкона

Вън – хубаво време!

В мен животът

се опитва да дреме.

Някой форсира деня

със проблема си –

махвам с ръка,

заприличвам на себе си.

В телефона се киска

непочтено мълчание,

но не вдигам скандал –

просто съм в междучасие.

Ти не идваш – заключавам.

Промени се сезона.

Тичат стъпки навън –

лято спря на балкона.

Ненчо СЛАВЧЕВ

Магазин за цветя

Продавачката от цветарския магазин

няма никакво цвете в дома си.

Влюбеният е изкупил

всичките ѝ цветя,

но се връща самотен и тъжен.

Нощем тя гледа звездите –

тази огромна лека с маргарити,

и си мисли как ще стане безкрайно богата,

ако дойде добър купувач.

Тя не знае,

че цветята, които купува

онзи смахнат младеж,

всеки ден са за нея.

Ала той си отива смутен

и върви по брега на реката

със букета цветя.

После бавно ги хвърля

едно по едно във водата

и ги гледа как плуват надолу –

цвят след цвят, цвят след цвят,

към голямото синьо море на сърцето ѝ,

дето все някой ден

ще разцъфне за него

като дъхава слънчева пролет.

Продавачката на цветя

сънува река.

Катерина НЕНЧЕВА

Житейски казус

Този казус житейски

е болезнен проблем,

като трънче в петата,

отривист опонент...

Как светът се променя

в този вид – с дисхармония,

щом натрапвт в живота ни

джендър – луда теория.

Ходим с новия облик

на перверзност и грех,

и обиждаме Бога

с животински ищах.

Щом светът се разцепи

и на нови, и стари,

след традиции изчезнали –

идва свят на кошмари.

И живеем жалейски

за отминал морал –

този казус житейски

май е вече умрял...

А въпросите днешни

аз изпращам в света.

Има отговор странен:

Туй е днес – свобода!

„Рениарт“

Северозападът в нас

Пленер по батик се проведе от 15 до 17 юли в Монтана. Организатор и домакин беше студиото по изобразително изкуство „Рениарт“

Това е второто издание на пленера. В него участваха 12 бивши и 8 настоящи ученици на школата на изявения арт педагог Рени Петрова, обединени от идеята да продължат мисията ѝ. Сред тях са Таня Василева – ръководител и преподавател в студиото, Стефан Аспарухов, Емилия Сайкова, Захарина Петрова, Момчил Владимиров, Елена Ангелова, Бианка Левентинова и др.

Темата на творческата среща бе „Северозападът в нас“. По време на пленера бяха създадени над 50 батик творби.

Нели ВАСИЛЕВА

Техниката батик възниква на остров Ява, Индонезия. Представява рисуване с разтопен восък върху памучен плат или коприна. Боите се нанасят постепенно чрез с потапяне, след което следва сушене, рисуване (запечатване) с восък, потапяне и т.н. Завършва с гладене, за се отстрани восъка. Тази година участниците експериментираха и с техниката ебру – рисуване върху вода. Сътворените по време на пленера батик платна ще бъдат показани на изложба в галерия „Кутловица“ – Монтана, през август. Вероятно колекцията с творби от пленера ще гостува и в Берковица.

Пленерът се провежда в подкрепа на мисията на дружеството с нестопанска цел "Студио Рениарт", което бе създадено през 2020 г. с цел да подпомага, насърчава и координира всички форми на развитие на изобразителното изкуство за децата на Монтана, региона и Северозапада.

Сумата, събрана като такса от участниците и част от продажбата на творбите, ще бъде използвана през учебната 2022/23 г. за закупуване на материали и при провеждане на изложбите, работилниците и инициативите на студио „Рениарт“.

Пленерът бе част от седмицата на отворените врати на студиото. Тя включваше работилници за малки и големи, демонстрации, запознаване с дейността и завърши с пленера по батик.